

ŽIVOT KAKAV MNOGI NE POZNAJU

OD ČETRNAESTE SVE JE DRUGAČIJE

Znate li što je paraplegija? Riječ je o potpunoj oduzetosti donjeg dijela tijela zbog koje čovjek završi u invalidskim kolicima. Senki Babaček (42) iz Starog Petrovog Sela paraplegija je dugogodišnja pratiteljica koja ju nije spriječila u ostvarenju vlastitih ciljeva i želja.

- **Doživjeli ste prometnu nesreću kao tinejdžerica. Kako ste nastradali?**

Završavala sam 8. razred. Igrala sam rukomet za klub „Slavija“. Tog smo dana putovali na utakmicu u Kutjevo. Bio je kišovit dan. Kod sela Dragovci naišli smo na oštar zavoj, a zbog kliskog kolnika trener je izgubio nadzor nad vozilom i sletjeli smo s ceste u kanal. Od jačine udara izletjela sam kroz vrata kombija i našla se ispod njega.

- **Kako ste se osjećali u tom trenutku?**

Bila sam pri svijesti dok sam ležala ispod kombija. U tome trenutku ništa me nije boljelo. Nisam bila svjesna da ne osjetim noge, čak i dok sam se vozila hitnom do bolnice. Tijelo je bilo u šoku.

- **Može li dijete u toj dobi shvatiti ozbiljnost situacije u kojoj se nalazi?**

Naravno da ne može. Sjećam se kada su me premještali u vozilo hitne pomoći. U tom trenutku stigli su i roditelji. Rekla sam mami: „Vidimo se uskoro i sve ću ti ispričati kako je bilo!“ Mislila sam da mi nije ništa, da se sutra vraćam kući, a ustvari se od toga trenutka sve promijenilo.

- **Kako je teklo Vaše liječenje?**

Odmah sam prevezena u Kliniku za traumatologiju Zagreb gdje su mi ustanovili lom kralježnice. Ondje sam operirana, a nakon mjesec dana krenula je moja rehabilitacija u Varaždinskim toplicama koja je podrazumijevala fizikalne vježbe za održavanje tonusa mišića. Isto tako, učili su me transferu kolica-krevet i obrnuto.

- **Roditelji su Vam bili beskrajna podrška. Kako su se nosili s činjenicom da njihovo dijete više nikada neće hodati?**

Roditeljima je, naravno, bilo teško. Njihovo dijete, koje je bilo zdravo, odjednom je u kolicima. Kada im je doktor rekao da više neću hodati, bili su slomljeni. Tata je zaplakao, a

mama je na to odgovorila: „Glavno da je ona živa, tu je kraj nas! Ostalo ćemo prebroditi.“ Kad god su dolazili u posjet, nisu pokazivali tugu nego su se hrabro držali i ohrabivali me. Sjećam se dana kada mi je bilo baš teško. Psihički potoneš. Mama je bila tu, uz mene. Satima smo pričale kao dvije prijateljice. Razumijevanje i podrška vrlo su važni faktori u procesu oporavka.

Oči u oči s izazovima

- **Kakav je bio osjećaj prvi put sjesti u invalidska kolica?**

Ležala sam otprilike tri mjeseca i nikako nisam smjela sjediti. Jedan dan došla je fizioterapeutkinja i dovezla kolica. Nisam mogla sama sjesti u njih pa su me posjeli. Iako sam mislila da ću biti ljuta, tužna što sjedam u kolica, a ne ustajem na svoje noge, nekako sam bila smirena i začuđujuće sretna jer to je ipak bio pomak nakon nekoliko mjeseci ležanja.

- **Koliko Vam je trebalo vremena da se naviknete na život u invalidskim kolicima?**

Ja kažem kako se još uvijek prilagođavam životu u kolicima. Život je pun prepreka s kojima se borim svaki dan, ali je s godinama lakše nositi se s time.

- **Kako ste se školovali nakon nesreće?**

Nakon nesreće pauzirala sam godinu dana zbog rehabilitacije. Oduvijek sam htjela upisati ekonomsku školu pa sam je i upisala, u Zagrebu, u Centru za odgoj i obrazovanje. Jedina je ta škola bila prilagođena djeci s invaliditetom gdje smo imali osiguran dom i medicinsku skrb.

- **Dolazite iz male sredine. Je li Vam bio šok preseliti u Zagreb i živjeti u domu s nepoznatom djecom koja imaju zdravstvene poteškoće?**

Nakon prometne to je bio idući šok. Bila sam odvojena od roditelja i među djecom s raznim dijagnozama, u kolicima, na štakama. Trebalo mi je vremena da sve to prihvatim.

- **Ipak, prebrodili ste ove teške trenutke.**

Naravno da jesam. Osjećala sam se i usamljeno, ali postupno shvatiš da ima super ljudi koji su slični tebi, što je jako važno u takvoj situaciji. Onda polako kreće druženje. Bilo je i dosta izvanškolskih aktivnosti kao što je plesna skupina „Nikoline“ koju je vodila poznata plesačica Ivona Perkov Kolenc pa sam se upustila i u taj izazov. Zanimljivo iskustvo iako mislim da nisam baš bila spretna u plesu. Pri završetku četvrtog razreda položila sam i vozački za auto s ručnim komandama.

- **Možete li opisati svoj život prije nesreće?**

Život sličan vašem, bezbrižan. Bila sam odlična učenica. Tada mi je škola bila najveća briga. Sada mislim da je svaki trenutak bio poseban...

Svi smo mi različiti, a ustvari jednaki.

- **Čuli smo da ste velika ljubiteljica mačaka i da nesebično pomažete napuštenim životinjama.**

Imam tri mačke: Cikija, Mašu i Sivku. Pomaganje životinjama u nevolji i promatranje njihove transformacije, osjetiti sreću i njihovu zahvalnost mene upotpunjuje. Kao da sebe gledam kroz njih. Bili smo pomalo izgubljeni, zaboravljeni, a gle - postoji netko tko nam je pomogao.

- **Svakodnevno nailazite na različite prepreke o kojima ljudi koji mogu hodati i ne razmišljaju. Frustrira li Vas to?**

Pa pomalo frustrira, ne toliko prepreke koliko nečinjenje da se to ispravi.

- **Aktivni ste i u udruzi „Loco-Moto“ iz Slavenskog Broda. Predstavite rad svoje udruge.**

Uređujem web-stranicu naše udruge. „Loco-Moto“ bavi se problemima osoba s invaliditetom, tj. bori se za ostvarivanje naših prava, za bolje zakone, asistente. Osim administrativnih poslova u udruzi se odvijaju i druge aktivnosti kao što su kreativne, sportske...

- **Sport je ostao dio Vas. Ostvarili ste zavidne rezultate u neobičnoj disciplini. Pohvalite se malo.**

2017. godine dobila sam priznanje za najuspješniju sudionicu Sportsko-rekreativnih igara državne razine. Proglašena sam 2018. g. najboljom sportašicom s invaliditetom Brodsko-posavske županije te primila javno priznanje Općine Staro Petrovo Selo za osobite sportske rezultate. Sve te rezultate postigla sam u visećoj kuglani.¹

- **Bavite li se još uvijek sportom?**

Nakon epidemije koronavirusa sportske aktivnosti su stale, tako sam i ja napravila pauzu od sporta. Kažem da sam otišla u sportsku mirovinu (smijeh). Mladim nadama prepuštam postizanje dobrih rezultata.

- **I našu školu pohađaju djeca s invaliditetom. Često im nije lako uklopiti se u razred i društvo. Što biste im poručili, kao i njihovim vršnjacima i učiteljima?**

Da imaju razumijevanja prema djeci i odraslima s invaliditetom, da ta djeca mogu sve kao i drugi, ali samo na drugačiji način. Da ne osuđuju takve osobe. Kako se ophoditi prema osobama s invaliditetom? Kao prema svakoj drugoj osobi. Pitajte ju treba li pomoć prije nego krenete pomoći. Svi smo mi različiti, a ustvari jednaki.

- **Imate li neostvarenih želja? Podijelite barem jednu s nama.**

Želja? Da bude više razumijevanja! Ostalo će sve doći...

Savjet mladima

Sport nas čini zadovoljnijim i sretnijim ljudima. Uči nas kako se nositi s pobjedama i porazima, zato živite život sa sportom jer je uistinu darežljiv prema onome tko ga tako živi.

¹ Viseća kuglana, poznata kao češka kuglana, igra je u kojoj igrač pokušava srušiti čunjeve služeći se kuglom koja visi na užetu.

2

² <https://www.facebook.com/DNEVNIK.hr/photos/a.144835080813/10156436203735814/>